

[Tastesen.]

hjem og børnepasning. At den ene parts indsats skulle være af ringere værdi end den anden parts indsats burde ikke accepteres af et moderne samfund. Men det er faktisk tilfældet, at der forskelsbehandles i dansk domspraksis. Når en hjemmearbejdende husmoder bliver dræbt ved en trafikulykke, tilkendes en erstatning på ca. en fjerdedel af, hvad det ville have været tilfældet for en mand, der er familieforsørger. Når børnene mister deres moder ved en trafikulykke, får de kun en erstatning på det halve af, hvad der ville have været tilfældet, hvis det havde været deres far, der var blevet dræbt ved trafikulykken.

En sådan domspraksis kan ikke være i overensstemmelse med den danske befolkningens retsopfattelse. De danske forsikrings-selskaber har for mange år siden forhøjet den maksimale erstatningsgrænse til 150.000 kr. for hver enkelt person, der bliver dræbt eller skadet. Man regnede med et stærkt stigende erstatningsniveau, som det har været tilfældet, og som det er praktiseret i Sverige, Norge og Vesttyskland. Men domstolene i Danmark har fastholdt et meningsløst lavt erstatningsniveau, og hertil kommer så den forskelsbehandling af mand og kvinde, som man af gammel tradition opretholder.

Jeg håber, at ministeren, der jo selv er dommer, på en eller anden måde her kan få rusket op i dommerstanden, så den forstår, at vi lever i 1968, og at der bør ydes erstatninger af en helt anden størrelsesorden og uden forskelsbehandling, når mennesker uforskyldt rammes af færdselsulykker.

Justitsministeren (Thestrup): Som det fremgår af den skriftlige motivering for dette spørgsmål, er det begrundet i en konkret sag. Jeg kender kun denne sag fra dagspressen, og jeg skal ikke knytte nogen kommentar til den.

Den almindelige regel om erstatning for tab af forsørger findes i § 15, stk. 2, i ikrafttrædelsesloven til straffeloven. Det bestemmes her, at den, som efter dansk rets erstatningsregler er ansvarlig for en andens død, kan dømmes til at give den, som derved har mistet en forsørger, erstatning for det tab, han anses derigennem at lide. Enkelte love, f. eks. færdselsloven, inde-

holder særlige bestemmelser om erstatning for tab af forsørger af nogenlunde samme indhold. Det er rigtigt, at disse lovregler ikke hindrer en ændring af domspraksis. Justitsministeriet har imidlertid ikke og bør heller ikke have nogen indflydelse på domstolenes praksis.

Spørgsmålet om en ændring af de gældende regler blev i september 1966 taget op i et udvalg, der fik til opgave i samarbejde med tilsvarende udvalg i Finland, Norge og Sverige at overveje og eventuelt fremsætte forslag til nye bestemmelser om erstatning for invaliditet og for tab af forsørger med henblik på at tilvejebringe så vidt muligt ensartede regler i de nordiske lande på dette område. Der har foreløbig været afholdt to møder mellem de nordiske udvalg, og et nyt møde forventes afholdt her i juni 1968. Det er meningen på dette møde navnlig at drøfte spørgsmålet om tab af forsørger.

Det er klart, at også spørgsmålet om erstatning i tilfælde, hvor en hjemmearbejdende husmor bliver dræbt, må indgå i udvalgets overvejelser, og jeg vil med baggrund i det spørgsmål, som hr. Tastesen har rejst, drage omsorg for, at udvalgets opmærksomhed også henledes på dette problem.

Tastesen: Jeg takker for svaret. Jeg forstår godt, at ministeren ikke kan gribe ind over for selve domspraksis direkte, men jeg håber, at den offentlige debat om disse forhold vil gøre så meget indtryk, at det kan påvirke domspraksis i disse erstatnings-sager i en mere demokratisk retning, og jeg kunne tænke mig at spørge den højtærede minister, om han ikke som fremtrædende politiker og meget fremtrædende jurist kunne bidrage til denne offentlige debat ved at optræde som en slags provo og sige, at disse erstatningsregler er helt ude af kontakt med virkeligheden. Jeg forstår, han har gjort en god indsats på disse områder i Nordisk Råd som medlem af Nordisk Råds juridiske udvalg, og jeg håber, at vi i fællesskab kan gøre en indsats for at påvirke domspraksis på dette område.

Man behøver ikke at være tilbageholdende med erstatningsniveauet af hensyn til forsikrings-selskaberne; de skal nok finde den fornuftige balance mellem præmiestørrelsen og skadens omfang.